

EGY NÁSZMISE

Két egymásra találó testvérnek az ünnepe mindig az őket körülvevő közösség ünnepe is. S ami szépre és Istennek tetszőre a múltó idő tengelyén reátaláltunk, azt továbbadjuk. Laci és Marika esküvőjét Imréék esküvőjének (K. A. 73-2, 109-10) könyörgés- és áldás-szövegeivel, Jenőék esküvőjének (K. A. 76-3, 19-20) ígélet- és esküszövegével s közösségünk legszebb énekeivel tettük olyan széppé, amilyenné tehattuk. Új csak az esketés előtti homília volt. S most ezzel a homíliával nyitjuk az idei K. A. család kötetét.

Kedves Marika és Laci!

Azt hiszem, nagyon igazat adtok Arisztotelésznek, aki a boldogságot mondotta az ember legfőbb céljának. Ő különféle erényeket kínál fel eszközül s én jól tudom, hogy ti megtanultátok: a szeretet a csúcstétel; a szeretet az összefoglalója minden erénynek és így a szeretet az út és Út a boldogság felé.

Azért él bennetek a vágy a boldogságra, mert a Vágyból születetek. Túl téren és időn... Kezdetben, mikor Isten teremtette volt a világot... Nem, korábban, abban a kezdetben, amikor vala az Ige... tehát a kezdetek kezdetén, az örök kezdetnélküliség elején, akkor már volt a Vágy. Volt a „Szeretném, ha szeretnék.” Az őstény – az Atya szereti a Fiút – mögött ott volt a vágy az Atyában: magamat megmutatni, magamat odaadni, valakitől elfogadódni. Ez a vágy nem maradt kielégítetlen, mert a Fiú vágyott látni és elfogadni az Atyát. Vágyott ő is a válaszolás vágyával – önnönmagát odaadni az Atyának és elfogadódni Tőle. És ez a vágy sem maradt kielégítetlen. Mindkettejük vágya teljesült, mert bennük volt a Szeretnek a Lelke, aki alapvetően a Másikra Vágyódsnak a Lelke.

Az idők hajnala előtt, a Szentháromságban e vágyból született meg a megmutatás és a látás, az odaadás és az elfogadás, az egyesülés és a kielégülés... s mindezek következtében az öröm, a boldogság. Így volt, mert ott volt kettejükben a mindezt megmunkálni tudó Harmadik, a Szeretnek Lelke. Ez a valóság rendjében az első és abszolút boldogság. Ha tudós meghatározást akarok gyártani a boldogságról, akkor ezt mondom: a természetből fakadó igények kielégülése nyomán támadó kellemes tudatállapot. Ha ugyanezt a galileai halászok nyelvén fogalmazom, akkor egyszerűbb a meghatározás: „Jó nekünk itt lenni.” S ez a „jó nekünk itt lenni” – ez van a Szentháromságban... a teremtés hajnala előtt, ma és mindörökké.

A teremtetlen világnak ebből a vágyából, Egymást megpillantó látásából, önátadásából, vágyteljesüléséből, boldogságából született meg a teremtés, a világ, mert a Szentháromság nem akarta ezt a boldogságot bezárni önmagába. Ezékiel próféta szerint Isten meglátta Sion leányát és betakarta annak mezítelenségét: Vőlegényként emelte magához, amikor érkezett Sion leánya számára a szerelem ideje. A Fiú is vőlegényként érkezett hozzánk s mi mindahányan, balgák és okosak, a Fiú meghívott, kiválasztott menyasszonyai vagyunk. Így van ez, mert az Atya menyegzőt rendezett Fiának és erre a menyegzőre nem csak valakik, hanem kivétel nélkül mindenki hivatalos. Ez a menyegzős lakoma soha el nem múlik, hanem az örökkévalóságba torkollik, ahol is a Lakomán maga a Vőlegény fog felszolgálni menyasszonyának, a nászra meghívott és eljött emberiségnek.

A Szentháromság időtlen násza, Isten és ember időben szövődő, de véget nem érő násza – ez a kettő a létbeli gyökere annak vágnak, odaadásnak, egyesülésnek, amelytől Ti is várjátok most a magatok, kettőtök boldogságát. Erről a létbeli gyökérről le nem téphetitek a vágyatokat. Ha letépnétek, elhervadna arcotok, szemetek mosolya, mint a letépett virág. Ha

nem feleditek, hogy ebből a vágyból születtetek, s ebből a vágyból született meg a szerelmeitek is, akkor – Szent Ágoston szavával – nyugalom lesz a szívetekben, mert nyugtalan a szívünk, amíg meg nem nyugszik Istenben. Jézus nektek is mondta, hogy menjetek csak hozzá és üdévé tesz Benneteket. Nektek ismondotta: vegyétek Magatokra az ő igáját, mert csak ez az iga a könnyű, csak ez a teher a felemelő, a nektek való, a hasznos, a jó.

Ez a nász Jézussal, ez a feltétele annak, hogy képesek legyetek legyőzni a Világ kísértését, amely arra ösztönöz, hogy próbálatok szerzésből és vevésből boldogok lenni. Nézzetek Jézussal, a vágy örök lelke bennetek – ez a feltétele annak, hogy életetek minden órájában odaadásból és elfogadásból, adásból és kapásból akarjatok egyre boldogabbakká lenni. Szabó Lőrinc odáig hegyezte Istennek és a Létnek ezt a legmélyebb igazságát, hogy késznek kell lennetek mindig arra az alapállásra is, hogy „Semmiért egészen!” – azaz nem tenni függővé adástok attól, hogy előzőleg kaptatok-e már érte valamit a társatoktól. Bízátok Magatokat reá erre a nem méricskélő, hasonlító szeretetre bátran és nem fogtok rosszul járni. Ne magatokkal legyetek elfoglalva, hanem mindig a Másikkal. Értsétek meg egész lelketekkel József Attila szép szavát, azt, hogy csak a másikban fürösztethetek meg arcotokat. Csak akkor lesz szép az arcotok, ha a másiknak a gondja lesz a gondotok. Képesek lesztek reá, ha megértitek Saint-Exupéry szavát, amely arról beszél, hogy a boldogság nem azoké, akik egymást nézik, hanem egy irányba néznek.

Nézzetek tehát egy irányba. Szemeteket vessétek az Országra, a Királyra, aki úgy élt közöttünk, mint aki szolgál. Tanuljátok el tőle mindenekelőtt az egymást szolgálást. Nincs most fontosabb feladatotok, mint a Szolgálat Szentlelkének segítségével megteremtenetek odahaza kettőtök Szeretet Országát. Hogyha belépnek szobátokba, akiket arra küld az Isten, megérezzék rajtatok Krisztus jó illatát s úgy szálljanak Reátok, mint méhek a virágra... édes mézet szívni kettőtök egyetlen kelyhéből.

Ha megtanultátok Krisztusnak ezzel a Szentháromságból idehozott szolgáltni akaró szeretetével szeretni egymást, akkor lakástok tűzhely lesz, amelynél sokan akarnak majd melegedni. Melegedjenek is ott sokan, nagyon sokan. Mert nemcsak galileaiak és halászok, hanem budaiak és miklósiak számára is, villamosmérnökök és gyermekgyógyászok számára is elhangzott az ígélet: „Én emberek halászaivá teszek titeket.”

A gazdag halfogás reményében... annak reményében, hogy szakadozni fog a hálótok, kérlek most Titeket, és Értetek az Istent, hogy ragaszkodjatok hűségesen a három kötelékhez, amellyel eddigelé megkötöttétek Magatokat. S mivel jól tudom, hogy egész szívetekkel akartok ragaszkodni Istenhez is, választott rátok vigyázó s Titeket körülölelő testvéreitekhez is, ezért boldog örömmel teszem most majd reá egymásba kulcsolt kezetekre a stólat annak jeléül, hogy mindörökre és visszavonhatatlanul össze akarjátok kapcsolni az életeteket..., hogy ami idáig kettő volt: Laci és Marika, az immár ne csak kettő, hanem egy is legyen a kettőt egyé tenni tudó Szeretet, az Isten Szent Lelke által.

Ámen.

Megjelent: Karácsonyi Ajándék 1978. 3.kötet